

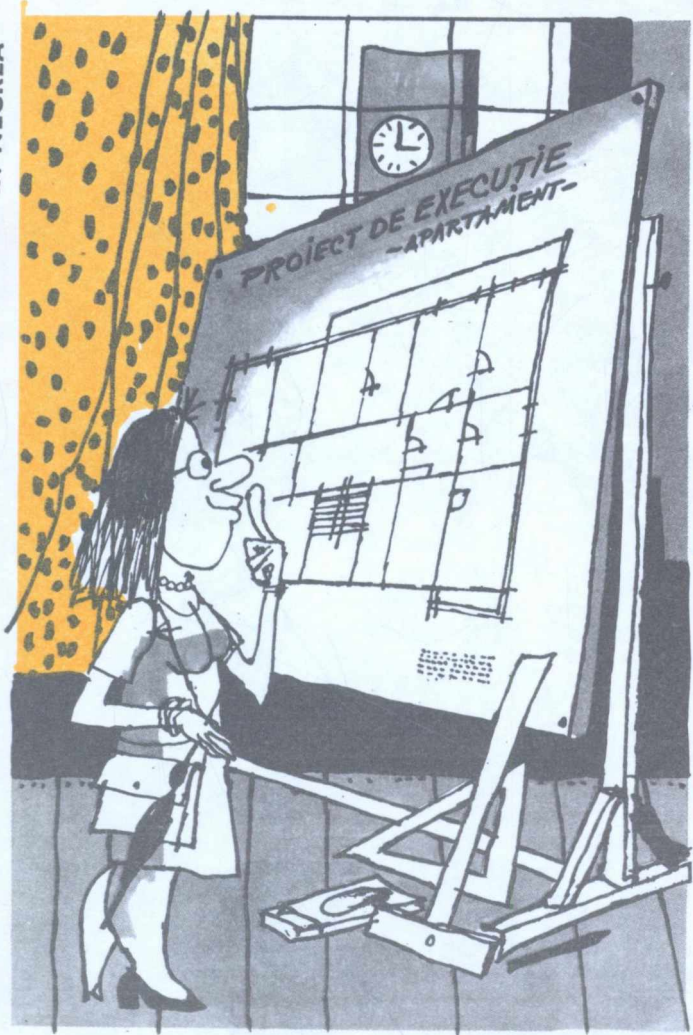
...Să fie, să se găsească... Să nu rămîn
cumva în pană de combustibil...

urzica

ANUL XXI • NR. 13 • 15 IULIE 1969 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

Uneori prețul de cost al construcțiilor este prea ridicat, încă din faza de proiectare.

D. NEGREA

— Pa, «SCUMPULE»!

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Avariția e una dintre ultimele voluptăți.

● Clasic înseamnă eliminare. E clasic stilul simplu, care exclude extravaganța și platitudinea. Scriitor clasic e cel ce-și elimină contemporanii.

● Poet nu este atît scriitorul, cît trebuie să fie lectorul. Cum interpretează el, cum descompune și cum amplifică el tema lirică și cît acompaniament sufletesc îi adaugă — iată poezia.

● Generozitatea pare virtute numai celor obișnuiți să ceară.

● Apa trece, pietrele rămîn. Dacă nu le ia apa.

● De ce să mă cred un semi-zeu, cînd văd cîte asemănări am cu găina.

● Istoria fără legendă rămîne simplă statistică.

● Roman polițist, roman psihologic, melodramă, farsă, tragedie, poem — n-are importanță genul de literatură pe care-l practici; totul este să realizezi la perfecție lucrul de care te-ai apucat.

● În evul mediu oamenii se duceau la vrăjitor cu aceeași naivă încredere cu care ne ducem și noi la doctor.

● Cine tace, nu minte.

● În Orient ești femeie «frumoasă» numai dacă ai depășit un anumit număr de kilograme.

● Supremul patriotism e pregătirea viitorului. Unii sînt patrioți cu termen redus.

● Începe prin a-i da dreptate și-l vei convinge mai ușor de nedreptatea cauzei sale.

● Admir sincer și profund pe omul care se poate schimba după împrejurări. Îl invidiez așa cum fata urită și rahitică ar vrea să fie o cochetă frumoasă, care trece, surizătoare, din brațele unui bărbat într-ale altuia.

● Cînd sîntem mici, ne lipim mustați și barbă, încingem săbii, purtăm chivere.

La bătrînețe, umblăm după decorații și titluri academice.

● Judecăm din auzite și auzim numai ce ne convine.

Două lime

de NICOLAE TĂUTU

La începutul lui iulie, în stațiunea Borsec era un timp neutru, nu ploua, dar nici soarele nu încălzea cum s-ar fi convenit. Așteptam somnolent (astenție de iulie) în sala telefoanelor o legătură cu ziarul... Alături de mine se agita un tînăr pictor din Capitală, extrem de preocupat și de nerăbdător. Preciza autoritar funcționarei:

— Nu greșiți telefoanele! Mi le dați în ordinea cerută!

A fost chemat la cabina 1. Fără voia mea, eram obligat să înregistrez conversația. Se auzea pînă la izvorul 3. Vorbea iritat:

— Bine, bine, am ajuns. Mai nimerit aș fi făcut să nu fi venit. De ce? E un timp mizerabil. Plouă cu găleata! Ziua și noaptea, un adevărat potop. Dimineața plouă iar. Noroc că iau masa la cantina din apropiere. (profită că cineva trînti ușa). Auzi cum tună? Cum să vii, tu? Ar fi o nebunie. Copilul! Nu te gîndești la copil? E o crimă să-l aduci în furtuna de aici. Nu uita amigdalele! Aer? Pe dracu aer! E numai apă, curent, nevralgii, gripă, pneumonii și reumatism galopant! Ce fericită ești tu că stai cu copilașul nostru iubit în București. Să mergi la ștrand. Dar nu singură, să o iei și pe mama mea; o să vă

distrați de minune... Fii atentă să nu răcești...

Privesc pe geam. Timp neutru. Pictorul asudă, strănută și tușește...

— Auzi, draga mea. A și sosit gripa pe capul meu. Dacă n-ar fi virotică. Sau chiar o pleurezie... Abia mai respir. Lasă, mă voi freca cu Diana... Da, da, voi pune ventuze. Cum care Diana? Contra răcelii... Da, și muștar la picioare și, cum mă fac bine, vin acasă să respir puțin soare că mi-e tare dor de voi... Hai, gata că-mi las toți banii la telefoane.

Ieși radios din cabină. O grăbi pe funcționară. Doar după două minute fu poftit în cabina 7. Intră cu viteză ca de satelit. Acum avea o voce dulce, mieroasă de se lipeau muștele din sala de așteptare de ea. De data aceasta nu mai vorbea cu soția. Suridea:

— Tu ești, Any? Ce bine îmi pare că-ți aud glasul. Cum e timpul? Ca în basme. Ca pe Coasta de Azur la Nissa, la Monte Carlo. Dacă e soare? Glumești. Facem plajă toată ziua. Auzi ce liniște? N-a plouat de o lună... Ți-e frică de amigdalită? Mă faci să rid. Toți doctorii recomandă Borsecul pentru amigdalită. N-ai auzit de aerosolii de aici? Mamaia e nimica toată. Stai cu gura deschisă și inghiți

aerosolii, bineînțeles, cînd nu te sărut eu. Vrei să aduci și copilul? Excelent. Nici nu știi ce bine o să-i facă muntele. Unde mîncăm? Nu la cantină, la restaurant. Am și oprit masa noastră cu vedere la promenadă. Ți-e frică de gripă? De cincizeci de ani nimeni pe aici nu a suferit de gripă! Toți se întreabă ce-i aia gripă sau guturai. E numai vară, ozon și dragoste. Nu poimiine, chiar miine noapte să știi că te aștept la gară... Așa... Așa... Te sărut... Dar mai stai să vorbim puțin, pînă miine noapte e mult tare... Și nu uita de dorul meu!... Cum? Poate să mă coste și zece mii de lei telefonul, dar vreau să-ți aud glasul...

Nu mergea, plutea în al noulea cer cînd a ieșit din cabină. Timpul era neutru, poate ceva mai intunecat. Pictorul își scoase atent verigheta și o depuse spre păstrare și interdicție într-un buzunar interior.

Deodată se făcu senin. Pictorul zimbea fermecat nebănuind că în acea clipă soția drăgăstoasă și grijulie hotărîse să-i facă o surpriză. Luă trenul de după amiază spre Borsec, hotorînd să-l doftoricească cu miinile ei iubitoare.

Timpul era mai departe neutru.

Dar prezența soției aduse toate trăsnetele pe capul pictorului ce încerca pe furiș să-și potrivească verigheta în inelar. Auzea ca prin vis:

— Mă mir că nu-i nici urmă de ploaie... Dar tu arăți rău, foarte rău... Lasă că te fac eu bine... Ventuze!

Timpul era mai departe neutru.

Omul

PENTRU ACESTE ZILE

*Fiecare avem ceva de făcut:
sădim o floare, mîngiem un copil,
urcăm minereu din adîncuri,
coborîm în adîncuri de mări,
construim palate cu armonii de durată
și toți, la-olaltă,
asănăm amintirile aducînd din surghiun
lebăda albă.*

*Mîinile noastre sculptate de muncă,
mîinile noastre cu linia vieții
dreaptă și-adîncă,
trebuie să are, să semene, să culeagă
și să legene viitorul
în pauza biruitoare de-amiază.
În toamna domoală,
mîinile noastre trebuie să ducă
generația nouă, la școală,
acolo
unde într-o clasă anume
am învățat și noi, duși de părinți,
alfabetul luptei comune.*

Pe urmă, să nu uităm taina culorii

*care își așteaptă dezlegătorii,
să nu uităm melodiile
care ne-nvăluie calm bucuriile,
să nu uităm jocul cu datini,
jocul străvechi
în care mîinile noastre
se leagă perechi.*

*Tîrziu, mîinile noastre,
mîini de Pygmalion, victorios obosite,
se vor odihni
pe umeri rotunzi de statui
nemurite...*

*O, cîte treburi gospodărești avem de făcut!
Și dacă avem un rost fiecare în parte
e pentru că zilele-muncă,
zilele-cînt,
zilele-vis
înțelept adunate
ni se plătesc în aurul greu
numit Libertate!*

RODICA TOTT

MIRCEA PAVELESCU

RĂSFORIND UN GHID

Micile îndreptare turistice, care au apărut și vor mai apărea în Editura «Meridiane», urmăresc probabil să orienteze la fața locului pe turiștii cunoscători de limbă românească și să-i informeze în legătură cu trecutul istoric, ponderea economică, vestigiile și actualitățile culturale, adresele importante, precum și cu tot ce ține de specificul localităților vizate.

Avem în fața noastră micul îndreptar turistic al orașului Tîrgu Jiu, întocmit de profesorul Cornel Cîrstoiu și tipărit în 1969.

Pentru început ni se aduce la cunoștință faptul că din variata bogăție a solului și a subsolului din apropierea orașului face parte și *cimentul* (pag. 6).

Iată deci ce importanță extraordinară capătă împrejurimile orașului Tîrgu Jiu, în subsolul cărora se găsește, sub formă de materie primă, un produs industrial atât de prețios. Nu este exclus ca, prospectîndu-se în continuare regiunea, să se găsească și alte materii prime, ca de pildă zahăr tos sau macaroane cu parmezan.

Tot atât de senzaționale ca informațiile geologice sînt și cele istorice. Astfel aflăm că Cezar Bolliac, cunoscutul om de cultură pașoptist, poet, ziarist și arheolog, a poposit în anul 1869 la «Stațiunea experimentală-horticolă Birsești», unde a făcut primele săpături arheologice din Gorj. Păcat că această recentă descoperire istorică se lovește de un amănunt stupid, și anume de faptul că «Stațiunea experimentală» de mai sus a fost înființată tocmai în 1959.

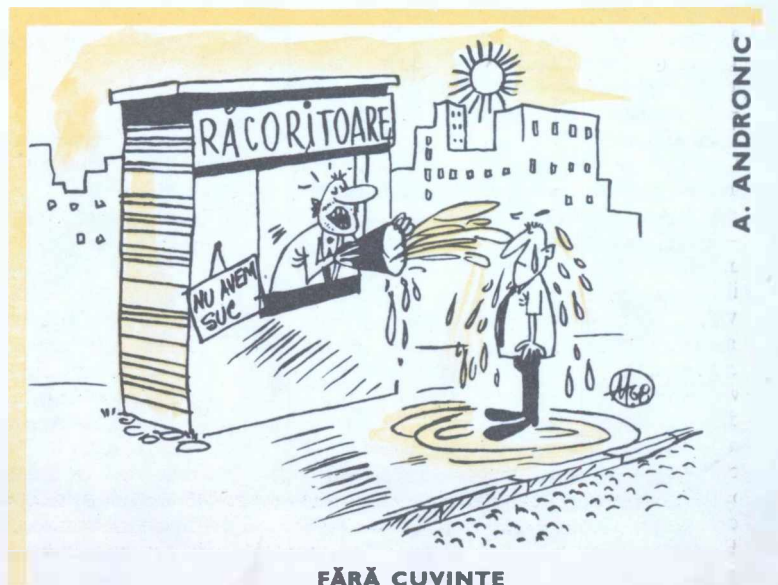
Dar aceste mici farse nevinovate continuă și pe alte direcții mai puțin științifice, dar de mai acut interes actual pentru turiști. Într-adevăr, vizitatorii orașului, care potrivit îndreptarului ar dori să înnopteze în contortul hotelului «Modern», vor constata cu oarecare surpriză că prof. Cornel Cîrstoiu s-a amuzat să-i cazeze într-o clădire azi inexistentă (distrusă cu trei ani în urmă de un incendiu). Tot așa străinii ce au de rezolvat niște probleme pendinte de «Trustul de extracție a petrolului», situat de ghidul turistic în piața Victoriei, vor trebui să apeleze la bunăvoința localnicilor spre a găsi instituția pe care o caută, în str. Siretului 24, unde s-a mutat de un an și jumătate.

Dar turiștilor li se pun bețe în roate chiar și în clipa cînd vor să părăsească orașul. Dacă unii dintre ei vor să ajungă la Rîmnicu Vilcea, harta anexată îndreptarului le arată că există într-adevăr o cale ferată ce duce acolo. Aceasta este ultima farsă (de gust indoielnic) pe care

Cornel Cîrstoiu le-o face turiștilor, deoarece o astfel de linie există doar în imaginația autorului. Se știe că pentru a ajunge cu trenul de la Tîrgu Jiu la Rîmnicu Vilcea, trecerea prin Craiova este obligatorie.

Observăm că «micul îndreptar» n-a aflat că la Tîrgu Jiu toate spitalele orașului s-au adunat la un loc sub numele de «Spitalul Unificat Tîrgu Jiu», în care este inclus și fostul spital T.B.C.

Noi îi dorim lui Cornel Cîrstoiu să nu afile niciodată adresa Spitalului Unificat, urîndu-i astfel sănătate îndelungată pentru ca să ne scrie un alt îndreptar turistic serios, adică mai puțin abundent în farse răutăcioase la adresa vizitatorilor, care vin în Tîrgu Jiu animați de cele mai inofensive intenții.

A. ANDRONIC

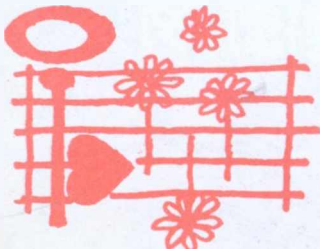
FĂRĂ CUVINTE

TUDOR MUȘATESCU

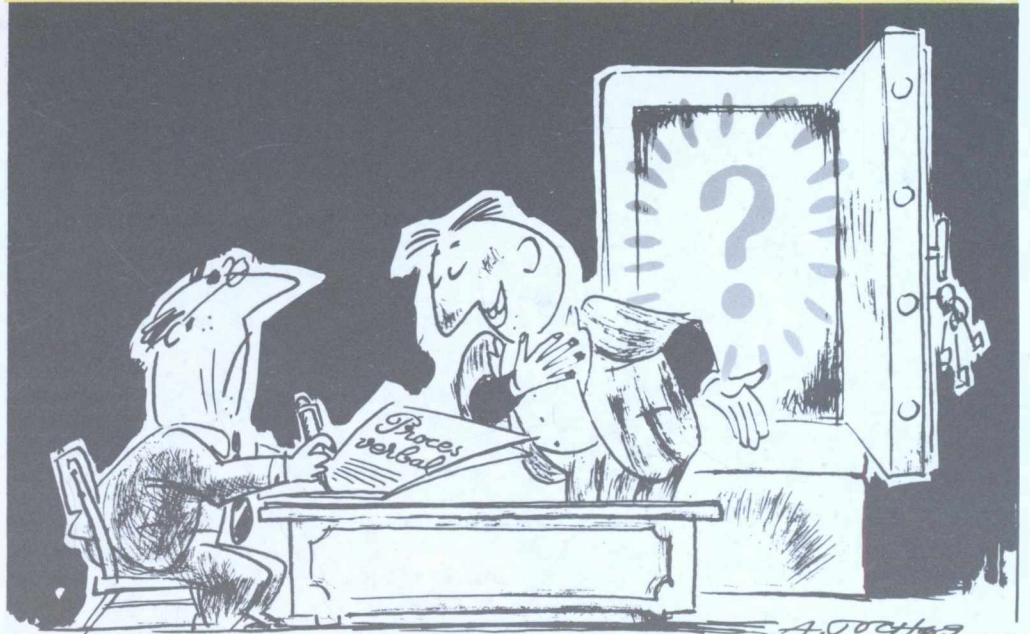
OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

*Din partiturile
unui pian*

- Toți pianistii, trag clapa.
- Pianele de concert, fac coadă la virtuozii.
- Nu-mi plac tipii care te ciupesc de pară. Dar ador «tapeurii».
- Domnișoarele din provincie, pe vremuri, nu erau obligate să cînte la pian. Era suficient numai să aibă.
- Deși ride cu toți dinții ei albi, claviatura e neagră în cerul gurii.
- Orice pian trebuie să fie de acord cu el, înainte de a spune ceva.
- Cînd iei un pian în brațe, începi să cînți la acordeon.
- Cel mai greu dintre instrumente e pianul.
- Din tot cu ceea ce natura a înzestrat pe om, i-am iubit, îi iubesc și îi voi iubi, întotdeauna, miinile.
- Pianul nu îmbătrînește. Se dezacordează.
- Nu mă ridică din loc nici doi oameni. Dar, numai două miini, mă transportă cum vor.
- E mult mai ușor să pedalezi pe bicicletă, decît la pian.
- «Cheile» partiturilor, descuie numai inimi.
- Oricine vrea să se înțeleagă cu mine, trebuie să aibă talentul lui și metoda mea.
- În fiecare clapă, trăiește o floare. Dar, parfumul ei se numește sunet.
- De ce m-ai dat de zestre fetei, madam Dumitrescu? Află că, gine-rele tău, a și intentat acțiune de divorț.
- O! Cîți n-au cîntat după ureche și, totuși, a auzit o lume întreagă de ei?
- Pe femeie să n-o atingi nici cu o floare. Și, de pian, să nu te atingi numai cu un deget.

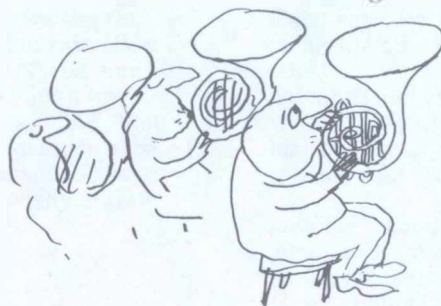

A. POCH

— N-ar fi mai bine să mă criticați? Critica ajută la lichidarea lipsurilor!

IOSIF TEODORESCU

FĂRĂ CUVINTE

VULTU- REBĂSOĂ

de C. OTTESCU

*În cuibul său din pisc, plin de dispreț
Privea un vultur pe-alpinistul care
Trudea și asudase-n cățărare:*

— «Nu mi se pare omul prea isteț!»

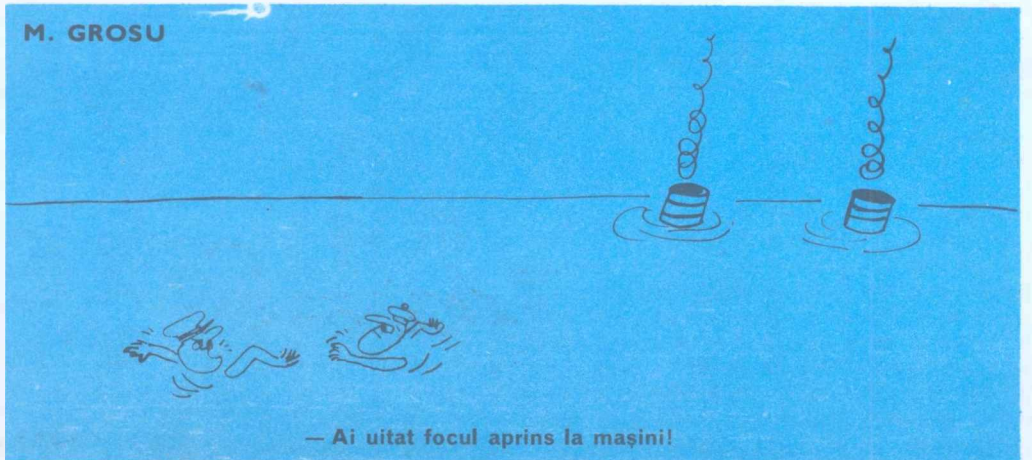
Și puii cîrțiau cu aprobare.

— «Să-urci pe jos spre culmi, ce nătăfleț!
Cînd zboară chiar hulubul de coteț
Ei, oamenii, se urcă pe picioare!»

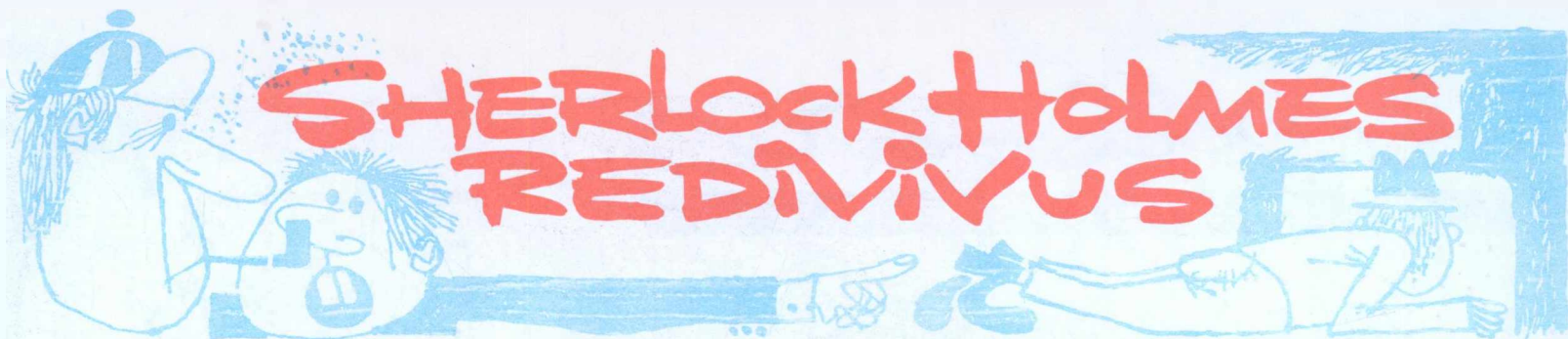
— «Dar pasărea ce zbirnîie în zbor
Și lasă-n urma ei un fir de nor
Ia spune-mi, tată, oare cum se cheamă?»

— «E-avionetă, puiule, nu-i om.
Dar oamenilor totuși le e mamă:
Îi ouă zilnic pe aerodrom».

M. GROSU

— Ai uitat focul aprins la mașini!

de SADI RUDEANU

Misterul era de nepătruns. Marele detectiv, cel care pusese cu botul pe labe pe cei mai teribili răufăcători ai tuturor romanelor polițiste, trăgea acum din pipă, pierdut în gânduri. Așa cum stătea în fotoliu cu ochii închiși, aveai impresia că doarme. Mai ales că și sforăia. Dar marele detectiv, chiar când sforăia tot nu dormea. Aceasta îl deosebea pe el de oamenii obișnuți: geniul său care era treaz chiar în somnul cel mai adânc.

Doctorul Wattson, vechiul său amic, îl bătu încet pe umăr:

— Maestre!

Dar Sherlock, care pesemne era cufundat în dezlegarea unei probleme de nedezlegat, răspunse cu un horcăit prelung. Wattson insistă și-l bătu mai tare pe umăr. Maestrul sări în sus strigând:

— Nu trage, mă predau, vreau să ajung la pensie.

Cînd se desmetici, Sherlock Holmes zîmbi și spuse cu calmul său proverbial.

— Dragă Wattson, am visat ceea ce avem de făcut!

Wattson, uluit, își făcu cruce. — Maestre, sînteți formidabil. Tocmai vroiam să vă spun că sîntem de o lună aici, în comuna Agăș din județul Bacău, și misterul care dăinuie de șaisprezece ani este încă nedezlegat.

— Va fi, Wattson! spuse sigur de el marele detectiv. Va fi cea mai mare victorie pe care am obținut-o vreodată în domeniul cooperăției de consum!

Care e misterul?

Enigma a început în 1952, cînd cooperativa din Agăș a luat cu chirie de la numitul Cobuz I. Gheorghe o încăpere pentru depozitarea și vînzarea unor produse ca făină de grîu, mălai, sare, ciment etc. Gestionar a fost numit Anghel Niculae. Mica unitate a început să funcționeze, a început să funcționeze și Anghel, iar peste șase ani, în 1958, s-a constatat că lipsesc din gestiune 70 000 lei.

Dar povestea cu gestiunea nu se oprește aici. Va urma. Ce va urma? Se va vedea.

Urmarea

În locul lui Anghel a venit gestionar Florea Constantin. S-a pus pe treabă. Mălai, făină de grîu, sare, ciment și altele. Dar numai pînă în octombrie 1959. În această lună se constată în gestiunea lui Florea o lipsă de 14 000 lei. «Unde sînt banii, Constantine?» La care gestionarul ridică din umeri și spune...

Va urma.

*Blestem sau
mîna diavolului?*

De fapt n-a mai spus nimic. Și a urmat în post Dascălu Dumitru. Acesta a luat în primire gestiunea și a vîndut sare, făină de grîu, ciment, mălai, porumb și altele pînă în 1961. Dar în 1961, lovitură de teatru: lui Dascălu îi lipseau din gestiune 32 000 lei!

Blestem sau mîna diavolului? Mister, mister, anii trec, banii se duc...

Sare, ciment, mălai, făină de grîu, porumb... Nimeni nu mai vrea să vină gestionar la unitatea blestemată.

Totuși, în cele din urmă, este numit gestionar chiar fratele proprietarului localului: Cobuz Dumitru.

Cobuz Dumitru își asumă riscul. Dar, numai după 40 de zile, îi lipsesc 6 000 de lei!

Și vine gestionar Huluță Nicolae. Om de ispravă, curajos și priceput. Dar ce vede el după un timp?

Va urma.

Mîna diavolului

Nu. Nu vede mîna diavolului. Vede că-i lipsesc lunar din sertar cam 1 500 de lei. Iar într-o zi îi dispar chiar toți banii din sertar. «Aici, își spune Huluță, ori își viră dracul coada ori își viră cineva mîna».

Și-i dă un telefon lui Sherlock Holmes.

Diavolul

E noapte. O noapte neagră cu

ploaie și cu vînt. Nu se vede nici tipenie de om pe ulița satului. În unitatea blestemată, sare, ciment, mălai, porumb, făină de grîu și o voce:

— Maestre, am înțepenit!

— Tac! șoptește Holmes.

De trei ore stau amîndoi pițiți după doi saci. Vîntul șuieră năpraznic. Ploaia cade potop.

— Maestre, mi-e frică! spune Wattson.

— Fii bărbat, doctore! Ești cu mine!

— Dumneavoastră nu vă este frică?

— Ba da!

Wattson izbucnește în plîns. Deodată se aude un zgomot. Un scîrțit.

— Tac!

Și iată! Deasupra tejghelei, chiar în dreptul sertarului, din plafon, o scîndură se dă într-o parte lăsînd să pătrundă lumina unei lămpi. Prin gaura din plafon.

Va urma...

Suspense

Wattson leșină și cade cu capul în ciment. Maestrul însă rezistă. Prin deschizătura din plafon vede coborîndu-se în dreptul sertarului un băț lung cam de vreo trei metri. La capăt, bățul are un cîrlig. Acesta se înfige în sertar și-l deschide. Apoi, prin aceeași deschizătură, coboară alt băț. Are la capăt un cui. Cuiul se înfige în sertar. Și, pe rînd, dispar prin deschizătura din plafon o bancnotă de 25, apoi una de o sută, apoi una de 25, apoi încă una și încă una...

În sfîrșit, scîndura este așezată la loc. Liniște. Vîntul continuă să bată. Ploaia continuă să cadă. Wattson doarme în ciment, Sherlock Holmes trage, zîmbind, din pipă.

Șaisprezece ani, cu un cui și un cîrlig! Formidabil. Numai un singur om este în stare de așa ceva: Arsene Lupin! Sherlock Holmes strigă entuziasmat: «Îl am pe Arsene Lupin! Ura!»

Nu-l are

În noaptea următoare, scîndura se dă din nou la o parte. Bățul se lasă, dar nu se mai ridică. Vocea maestrului glăsuiește în beznă:

— Predă-te, Lupin! Ești prins!

În pod sînt Holmes și Wattson care l-au încolțit pe hoț. Lumina lămpii lui Wattson cade pe fața făptașului.

— Nu-i Lupin! spune doctorul.

— Dar cine e? face Holmes dezamăgit.

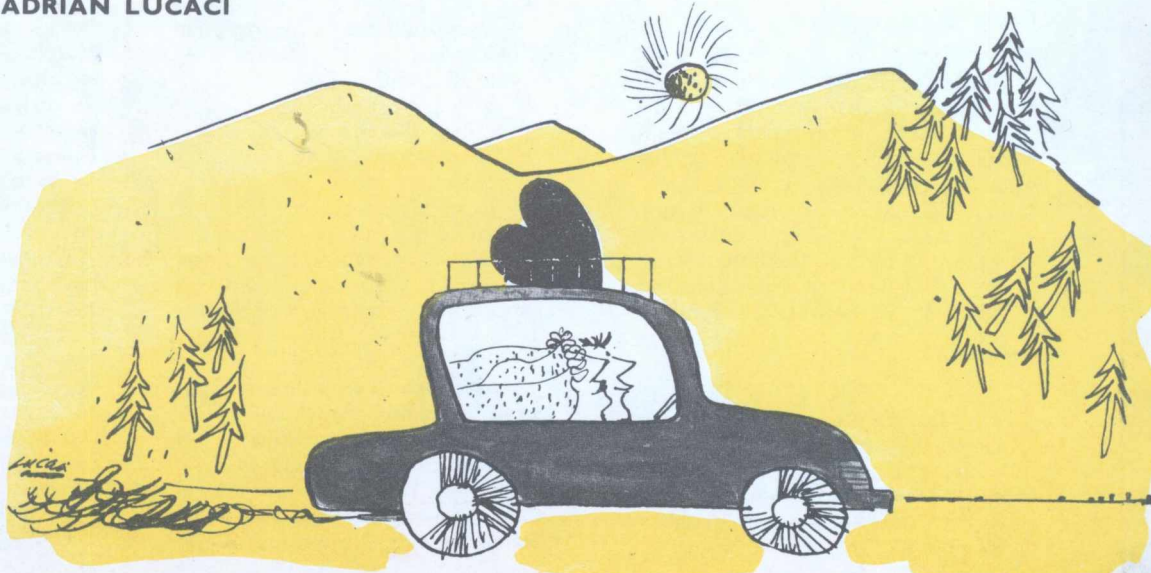
Era chiar proprietarul, Cobuz Gheorghe, care, timp de 16 ani, cu un cui și un cîrlig, pescuise zeci și zeci de mii de lei din sertarul unității cooperativei de consum. Consumase.

Epilog

În locuința sa din Bakker Street, Holmes, trăgînd din nedespărțita sa pipă, citește o telegramă: «Felicități pentru cazul Cobuz. Îmi pare rău că n-am fost eu. Rămîne pe data viitoare. stop. Arsene Lupin.»

Marele detectiv zîmbi: «Tot pun eu mîna pe tine! își spuse el în gînd. Că doar nu s-au terminat unitățile cooperăției de consum!»

ADRIAN LUCACI

FĂRĂ CUVINTE

Scrisoare

CU AVERTISMENT SENTIMENTAL

Da, Maria, nu te mint,
tu ești frumoasă,
tu ai un mijlocel
ca tras printr-un inel
și ochii tăi îmi par
ca două stele lucitoare
și eu citesc în ei
ca un adevărat vraci
cel mai minunat cuvint
de pe pământ,
cuvintul: — dragoste!
Tu ești frumoasă, Maric
și-n aceeași măsură
ești și cuminte.

Tu ai un cap de păpușă,
o inimioară de aur,
și-un suflet candid, Maria!
Tu ai un zimbet de copil
și o gură mică
și roșie ca o cireășă.

Pe scurt, tu ești idealul meu,
tu ești, iubita mea,
o comoară, o floare.
Dar trebuie să-ți spun ceva:
— tu ai spini!
Este adevărat
și trebuie să recunosc
că trandafiri fără spini
nu există pe lumea asta.
Ai trei spini! Trei pisici!
Două birmaneze —
și una neagră, autohtonă.
Și tu...
tu te joci mereu cu pisicile!

Aseară, te priveam,
— să nu spui vreedată
că n-a fost adevărat —
ai luat pisica neagră,
ai strins-o în brațe,
ai mîngiat-o.
Cu cită dragoste!

Cu cită gingășie!

Dar sint foc de supărat.
Și acum, cînd îți scriu,
sint că îmi ard obrazii
de supărat ce sint!

Însă gestul tău cel mai grav
a fost atunci cînd ai sărutat
capul pisicutei birmaneze!
Ascultă, Maria, lasă pisicile
să se ocupe de rozătoare
sau să alerge după vrăbii,
și nu le mai săruta pe blăniță,
fetița mea dulce, —
sau, dacă ții neapărat
să săruți ceva în care bate
o inimă vie,
încearcă să-ți apropii o porumbiță
sau — de ce nu? pe mine!

Dragostea mea,
cînd tu iei pisica în brațe,
mă supăr atît de tare
incît am impresia
că vād în fața mea
un miriapod care stă
în petalele unei magnolii.

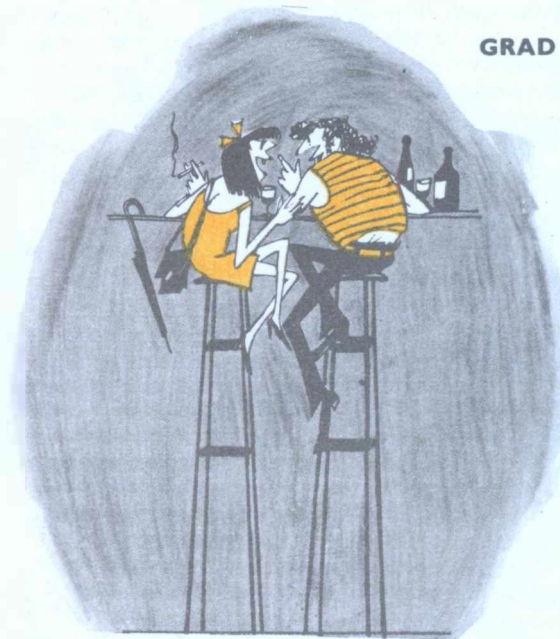
Nu mai lăsa pisicile,
să se apropie de tine,
și cînd ele se ating caline,
cu blănițele lor mătsoase,
de miinile tale frumoase,
dragostea mea, îndepărtează-le,
îndepărtează-le —
și dacă mă vei asculta
îți voi spune,
din toată inima, așa:
iubita mea, mireasa mea,
tu ești acum, pentru mine —
un trandafir fără spini!
Primul din lume!

Marga RĂDULESCU

H. LERU

— Insomnie la starea actuală a tehnicii? Dau drumul la televizor și adorm pe loc!

GRAD

PARAZITII

EL: — Lucrez în Cinematografie!
EA: — Actor sau regizor?
EL: — Aș!... Vînd bilete «în plus»!

MICROSIOANE SATIRICE

NEDUMERIRE

În sfîrșit, după o călătorie pe Marte se întoarce în orașul său așteptat cu o mare nerăbdare.

— Spune, îl întreabară oamenii, abia ținîndu-și respirația, ai fost acolo, există viață?

El își scoase carnetelul, își notă întrebarea, îl viri înapoi în buzunar și se ridică cerîndu-și politicoș scuze:

— Problema mă depășește. Trebuie să mă consult cu șeful de echipaj.

LA FRIZERIE

— Ieri mi s-a întîmplat un lucru formidabil, povesti el. Tocmai îl bărbieeam pe un scriitor, cînd briciul s-a rostogolit și i-am tăiat capul. Și toată prăvălia s-a umplut de romane.

— Imposibil! nu-i dădu dreptate celălalt frizer. După părerea mea va bate «Rapidul»!

REFERINȚĂ

— Îl cunoști?
— De mic copil.
— Și ce părere ai?
— În ce mă privește, mă asigură el, am toată convingerea că omul ăsta nu-i în stare nici măcar să spargă două pietre cu aceeași muscă.

SCUZĂ

Avusese oră de dirigiență și acum alerga să prindă troleibuzul și l-a prins și s-a aruncat pe scări și și-a făcut loc cu coatele pînă în față, la scaunele rezervate, unde zărise unul liber; și pînă s-ajungă acolo bătrînul pe care îl împinsese (bine-

înțeles, fără să vrea) l-a ocupat el.

Stătea acum comod și se gîndea la fraza aceea extraordinară citată de diriginte în referat și care, pur și simplu, îi umpluse inima de emoție: «Politețea e o floare albă de trandafir pe care omul bine crescut o poartă veșnic la buzunarul de sus al hainei».

Numai că el n-avea buzunar. De vină era croitorul: i-l făcuse fals.

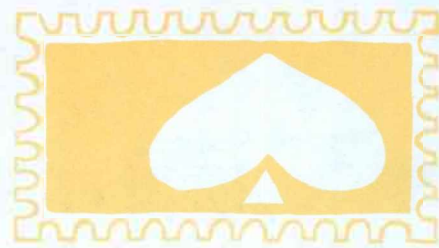
MODA

— Fii bărbat, i s-a spus, dar el nu mai putea fiindcă, iată, numai cu cîteva zile mai înainte, intrînd într-o unitate de «Frizerie și Coafură», s-a dus, vrînd să aibă plete răsucite, la sectorul de coafură.

VASILE BĂRAN

CARTE POȘTALĂ

Tovarășului director al
Fabricii de produse ceramice «Zorile Noi» — Piatra Neamț

Făț de preocuparea existentă în toate fabricile din țară, în care se urmărește creșterea calității produselor, dumneavoastră ați venit cu o inovație: creșterea numărului de refuzuri și de reclamații în legătură cu produsele livrate. Și, ce e drept, această inovație — ca să spunem așa — a dat roade. Numai în lunile aprilie și mai ați înregistrat zece refuzuri și treizeci și șase de reclamații la blocurile de beton pentru zidărie, cifre care întunecă «Zorile Noi» din Piatra Neamț.

Drept coautor la inovația sus-amintită v-ați luat anotimpul friguros. Judecând la rece, adică în nota vremii nefavorabile, pentru că vă presa planul anual de producție, ați presat și dumneavoastră nenumărate blocuri de acest gen până la începutul lui decembrie trecut, fără să țineți seama că ele au după aceea nevoie de încă o lună pentru maturizare. Și cum în ianuarie la Piatra Neamț crapă pietrele, blocurile de beton au înghețat, devenind adevărate blocuri de gheață, bune de livrat acum în timpul verii la centrele de răcoritoare. Totuși, dumneavoastră le-ați trimis beneficiarilor din țară. Astfel, până la destinație, blocurile s-au sfărâmat, iar clienții — ca, de pildă, șantierul 2 Săvinești al Întreprinderii de construcții și montaj sau Întreprinderea de montaj Buzău — s-au pomenit cu mormane de moloz, ca și cum dumneavoastră v-ați

fi schimbat profilul și v-ați ocupa cu demolarea clădirilor vechi. De fapt, prin asemenea produse necorespunzătoare calitativ, întreprinderea pe care cu onoare o conduceți pe un drum nu prea bun, își demolează prestigiul într-un ritm de cutremur de gradul opt.

Iată de ce, de la o vreme, deși aveți un acoperiș în perfectă stare, în fabrică plouă mereu cu refuzuri și reclamații. Și, vorbind despre acoperișul întreprinderii «Zorile Noi», noroc că n-a fost făcut cu țigle fabricate de dumneavoastră. Că altfel v-ați fi autoreclamat, adică — vorba ceramiștilor — ar fi ris hîrb de oală spartă. Pe cînd, așa, calitatea țiglelor o reclamă doar beneficiarii ca, spre exemplu, cooperativa de consum Vama, județul Suceava, care pretinde că reburile trebuie să ajungă la coșul de gunoi și nu la cel al caselor. Dar, în timp ce clienții refuză marfa, dumneavoastră refuzați critica și tăceți ca pămîntul ars în cuptoare.

De aceea incheiem aceste rînduri dorind ca pe viitor la Fabrica de produse ceramice «Zorile Noi» să se ardă argila, nu clienții.

Cu stimă și produse de calitate!
«URZICA»

Sfat prietenesc

după SKRABOV

Deunăzi, ieșind de la servicii,
Un iepure-a trecut pe la arici:
— Prietene, deși e un secret,
Ți-l spun, dar te-aș ruga să fii discret:
Vor să te treacă-n cadrul disponibil
Că prea ești, zău, țepos și irascibil
Și nu-ți ții gura, frați-meu, de loc!
Tu, pentru orice lipsă, te faci foc
Și, după cum se știe, deseori
Te dai cu țepii la superiori.
Ce te privește dumnealor ce fac?
Privește-n jur la ăia care tac:
Nu-i doare capul. Prima este primă,
Chiar pentr-o contribuție infimă...
Contabilul, Bursucul, nu se bagă
Și-o să-și păstreze postu-o viață-ntreagă.
Dar Cîrțița? Să piară toată baza,
Închide ochii, chit că ea-i cu paza.
Din toți, cum vezi, doar tu ești mai moșat
Și-n permanență pus pe criticat.
Alaltăieri făcuși o nouă gafă
Zicînd despre directorul Girafă
Că-și ține nasu-n aer, a scandal.
Șacalului i-ai spus că e șacal,
De Leopard ai spus că are pete...
O s-o pășești, pe legea mea, băiete!
Cit despre mine, știi că nu-s fricos,
Dar pentru slujbă tremur serios!

*

...Prin cele spuse-n versul meu sever
Eu nu la oameni vreau să mă refer,
Ci, mai cuminte, am găsit cu cale
S-arăt deschis că și-nre animale
Se cam discută-n felul respectiv
Și, mi se pare, nu fără motiv.

Văzui chiar ieri, de pildă, doi arici
Umblînd pe drum... să caute servicii!

STELIAN FILIP

M. GION

— A leșinat Popescu cînd a dat cu nasul de muncă...

Costică, ti-e frică de apă?!
Doar ești voinbuș!!!

Si doar știa că-i
la regim fără
sare!!!

Are aerul fragil,
al unei clădiri
reparate de I.A.L.!

Sic-sic, că tu
n-ai costum

Ba am! Dar
l-a îmbrăcat
mămica!

Singurică-
singurică?

Hi-hi-hi...

Ce zici de litoral,
Puișor? Îți place?

Prefer „Snagor”

Be-he-he!

Ye-ye-ye...

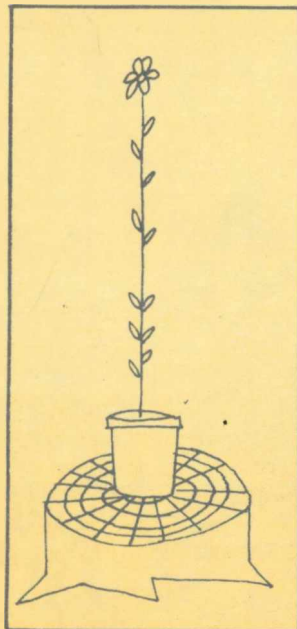
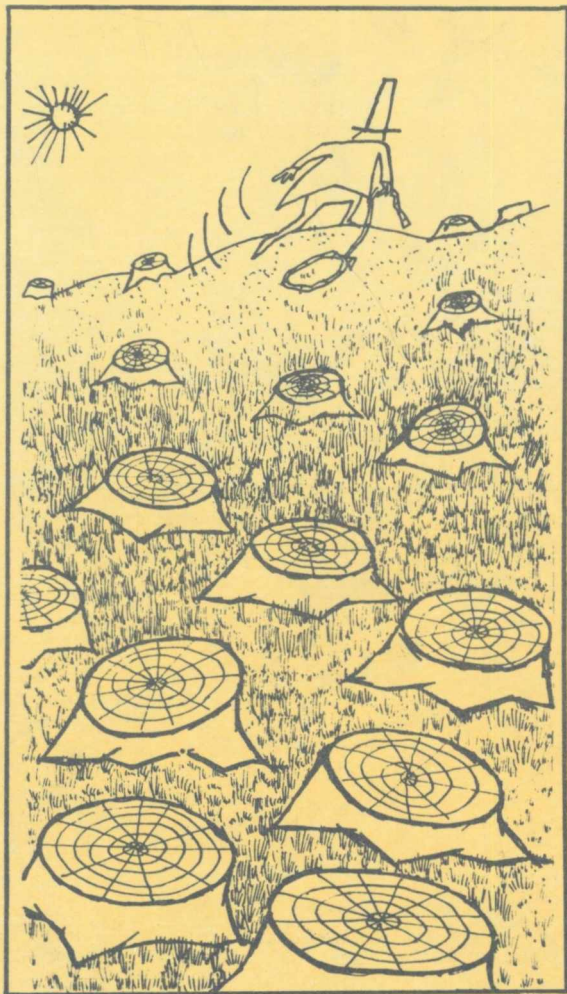
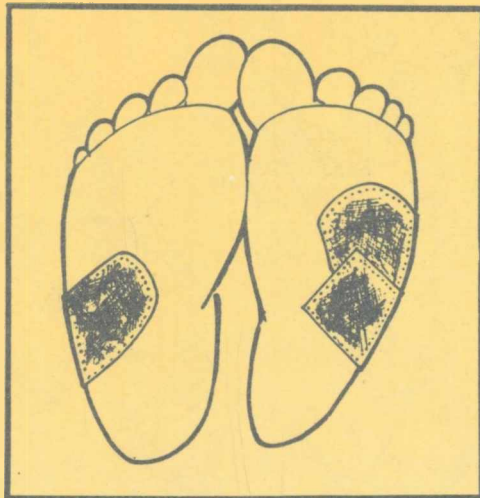
Hei, tocmai aici
ți-ai găsit să-ți
usuci slipul?!

Yball
69

FERRUH DOGAN

(TURCIA)

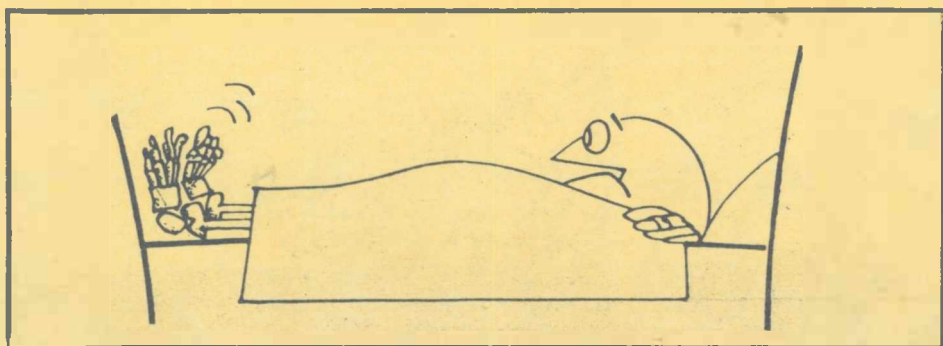
De curînd, caricaturistul turc Ferruh Dogan a fost oaspetele redacției noastre. Publicăm alături câteva reproduceri din albumul său de caricaturi «Lumea în linii».

Născut în 1932 la Istanbul, Ferruh Dogan a publicat prima caricatură în 1945 și de atunci a colaborat la cele mai cunoscute reviste și publicații din Turcia.

Primul album de caricaturi: «ORAȘUL MODERNIZAT» (1956).

Ultimul album, «LUMEA ÎN LINII», apare ca o retrospectivă a unei activități de 24 de ani.

Probabil
fiindcă...

de AUREL FELEA

Nu căuta să veștejești laurii altora,
atîta timp cît n-ai putut să-ți distrugi
propria cunună de spanac.
(Tudor Mușatescu)

Tudor Mușatescu,
În «Titanic-Vals» și în «Escu»,
A comis, fără îndoială,
O imensă și dublă greșală,
Pentru că «Escu», organic,
Îl premerge pe «Titanic»;
Or, situîndu-i desfășurarea după,
Dramaturgul n-a făcut decît s-o rupă
În două episoade inversate
Și deci nerealizate,
Din păcate.

Lovinescu în «Citadelă»,
Introducînd-o în acțiune pe Adela,
În chip util, dar nu și necesar,
N-a reușit s-o creioneze unitar,
Căci ingenuitatea ei mascată
Creează o confuzie ciudată.
Sînt de părere cum că personajul,
Păstrîndu-și caracterul și limbajul,
Și-ar fi găsit mai potrivit decor,
În «Petru Rareș», de același autor.

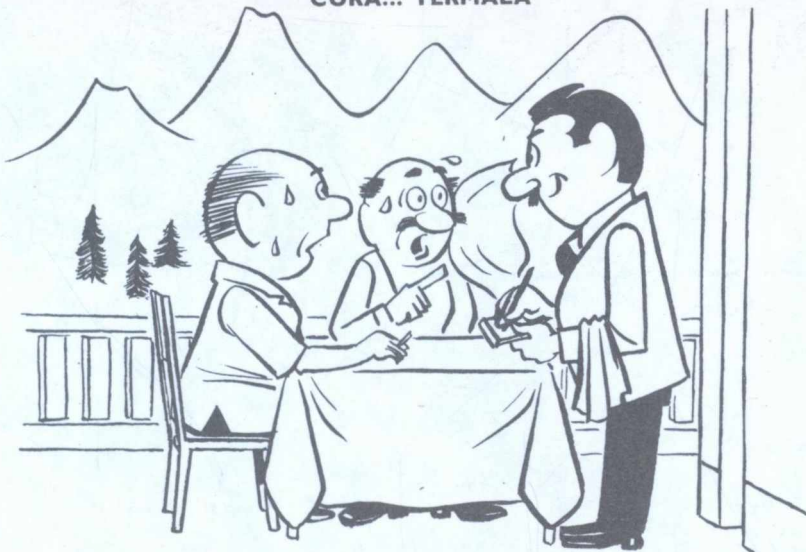
Mirodan,
Desigur, e un priceput tragedian,
Dar lui Cerchez,
Erou cu însușiri de amarez
Și cu anumite sentimente refulate,
I-a dat o falsă personalitate,
Atribuîndu-i, arbitrar,
Identitatea unui gazetar.
Cerchez apare-n situații nefirești,
Ca inginer de suflete-omenești,
Nepus în justa lui lumină;
Eu cred că reușita i-ar fi fost deplină,
Și în profesie, și-n toate cele,
Ca inginer de poduri și șosele.

...Mda!
Și uite-așa,
Din cît se reprezintă și se scrie,
Nimic nu-mi scapă în dramaturgie.
E-o însușire-a mea din naștere,
Ce-a căpătat o unanimă recunoaștere.
Cu marea mea pricepere, e clar,
C-adevărată piesă — piatră de hotar,
Doar eu aș fi putut-o scrie!
Dar ce zic una?... Zece! Chiar o mie!...
O-ntrăgă piatrărie,
Un munte de talent și fantezie!...

Și-atunci, prieteni, cum să nu disper,
Cînd e la mijloc un mister,
O tragedie?...
Cum pun condeiul pe hirtie,
Să scot și eu acolo niște piese,
Nimic, nimic, nimic, nimic nu iese!...
Doar titlul mare, la-nceput de coală
Și dedesubtul lui... hirtia goală!

De ce nu pot nici un tablou să leg?
De ce nu pot nici două replici să încheg?
Nu, nu-nțeleg,
Oricît aș căuta eu explicații.

Probabil fiindcă n-am relații...

— Dă-ne două pahare de borviz!
— Dar vezi să fie mai mult vin...

Sinceritate

În ceruri, Dumnezeu făcu Pământul,
Imensă minge care se rotește,
Iar după-aceea, cât ai spune «pește»,
Și pe Adam îl făuri Prea Sfântul.

Dar observînd că prea se plictisește
Acolo-n rai, unde lipsea cuvîntul,
Făcu pe Eva, tot cu de-amănuntul,
Din coasta lui smulgîndu-i-o hoțeste.

Iar după noaptea nupțială, moșul
Se duse să-l întreb cum se simte.
Și i-a răspuns cu ochii-n jos strămoșul:

— Aici, în parcul de întinderi vaste,
Mă simt ca-n rai, Cerescule părinte.
Dar știi ceva? Mai scoate-mi niște coaste...

TITI DUMITRAȘCU

CUM A ÎNȚĂRCAT BALAIA

de VICTOR PIȚIGOI

se înscrie la cuvînt, ci ar fi spus că «la popa la poartă stă o miță moartă». Pînă la urmă, s-a înscris la cuvînt directorul-general-adjunct.

— Problema e bine pusă, tovarăși, începu el. Pînă cînd tot Mamaia și iar Mamaia? Da' sâniuș nu există? Da' la schi nu e bine? Vorba aia, ce mi-e Mamaia, ce mi-e Sinaia...

— Eu m-am hotărît, auzii pe cineva în spatele meu. Fac concediul la Poiana. Pe pirtie.

— O să vind barca pneumatică! oftai și eu din colțul meu. Numai să găsesc cumpărător!

Iarăși s-a făcut liniște și a luat cuvîntul directorul-tehnic.

— Bine a spus tovarășul director-general că a înțarcat Bălaia, vorbi el apăsător. Eu chiar am citit într-un almanah că concediul în toiuil căldurilor nu e stimulatîv pentru organism. Alta e, să zicem, după ce s-au copt strugurii. Adică, credeți că s-ar da cineva în lături de la concediu la Valea Călugărească?

— Sau la Odobești, adăugă directorul-comercial, lingîndu-se pe buze.

Asta odihnă, mai zic și eu. Și fără dezorganizarea întreprinderii. Fără descompletarea serviciului. Organizat și ritmic, tovarăși.

Au mai luat cuvîntul inginerii-șefi (avem vreo patru), inginerii șefi-adjuncți (avem paisprezece), contabilul-șef și încă vreo cîțiva șefi care, din motive neînțelese de mine, ardeau de dorința de a face un frumos concediu în toiuil iernii.

— Bine, hotărî în cele din urmă directorul-general. Mă bucur că sprijiniți inițiativa. Serviciul administrativ va afișa lista concediilor în trei zile. Cu aceasta, ședința se ridică.

Și am plecat cu toții acasă.

Peste fix trei zile, listele erau afișate. Eram programat în februarie. Păcat de barca pneumatică! Alții erau programați în toamnă. Alții în iarnă.

— Dar în iulie cine e? ne întrebam fiecare, din curiozitate.

Toate privirile se îndreptară spre iulie. Și toate glasurile citiră un nume: Ionescu Ion.

— Ionescu de la financiar?

— Nu. Acela este Ionescu Pavel.

— Atunci Ionescu de la Oficiul juridic?

— E Ionescu Florin.

— O fi Ionescu de la bibliotecă?

— E Ionescu Pantelimon.

— Atunci?

— Asta e: E tovarășul Ionescu Ion, fraților! E directorul-general, tovarăși! Nu-i dînsul Ionescu Ion?

— Parcă zicea că anul acesta nu mai merge așa, prieteni: Ba merge, oameni buni. Merge la 1 iulie și se întoarce la 24 iulie, că la 25 pleacă directorul-general-adjunct, conform listelor afișate. Stă pînă la 15 august. La 16 pleacă directorul-tehnic. Pleacă împreună cu directorul-comercial, că nu se suprapun în activitate, așa că nu-i nici o nenorocire dacă se suprapun în concediu. Dar în septembrie, cine pleacă? Nu, n-ați ghicit, nu pleacă inginerii-șefi. Ingerii-șefi pleacă în iulie, pentru că ei nu se suprapun în muncă cu directorul-general, iar în august nu pot pleca în nici un caz, deoarece în această lună toridă pleacă inginerii-șefi-adjuncți, în număr de treisprezece. Al paisprezecelea pleacă în aprilie, deoarece atunci capătă soția concediu acolo unde lucrează. Probabil că și acolo s-au reeșalonat concediile și nu pleacă fiecare cum vrea, de capul lui. O fi înțarcat și acolo Bălaia!

— Ai văzut, aud glasuri pline de înțelesuri în spatele meu.

— Am văzut. Dar mie îmi convine de minune.

— Îți convine? Cum așa?

— Simplu. Din atîția inginerii-șefi-adjuncți, nu se poate să nu-mi cumpere vreunul barca pneumatică. Că eu unul, îmi iau schiuri...

„SE ÎN TÎMPLĂ ȘI AȘA“ ...

Directorului-adjunct i-a trebuit o zi întreagă de alergătură.

— A fost așa cum v-am spus, tovarășe director. Nu-l putem angaja ca șef de serviciu pe inginerul Popa...

Adjunctul își puse ochelarii și urmări notițele dintr-un carnetel:

— La *Oșelărie*, acum opt ani, făcea pe căposul și se băga în probleme ce nu-i reveneau. Directorul mi-a spus: era bine pregătit, dar nu sta în banca lui...

— La *Tăbăcărie*, directorul spune că Popa era capabil, corect, dar «Brinză bună în burduf de ciine»: cînd i se năzărea, nu ținea cont că mai există director, inginer-șef, contabil-șef. Se contra cu oricine și n-o lăsa dintr-a lui. Văzînd că toți îl ocolesc, a plecat.

— La *Uzină*, pe directorul de atunci abia l-am găsit, căci a fost trimis la munca de jos. Mi-a spus că Popa era un om rău la suflet. Pe cițiva a reușit să-i vîre în pușcărie. Se inhăitase cu un jurist negru în cerul gurii. Cu greu l-au făcut să-și dea demisia.

— La *O.C.L.* n-am mai găsit pe directorul de atunci. Am vorbit cu șeful personalului. Popa era pîricios și nu lăsa pe nimeni să trăiască; l-a reclamat pe director fiindcă își băgase soacra la secretariat, cumnatul contabil-șef și ginerele inginer-șef...

Ultimul domiciliu, cum s-ar zice, l-a avut la Centrala T.A.C. Șeful, care mi-e prieten de vinătoare, mi-a spus fără ocol: «Popa? Îl știu! Bun inginer, dar avea un obicei urit: pâlăvrăgea!»

Terminînd de urmărit notițele din carnetel, adjunctul își îndreptă bustul și puse pe biroul directorului cererea inginerului Popa.

— Mi-am permis să fac o propunere de respingere, n-avem nevoie de oameni care mîncîcă ce nu trebuie... Vă rog să aprobați.

Directorul se ridicase și se plimba pe covorul plușat. Adjunctul rămase uimit văzînd că directorul n-a pus imediat aprobarea.

— Vă rog lăsați-o aici, spuse directorul. Mulțumesc pentru informare. Spuneți secretarei, cînd treceți, să-l introducă pe inginerul Popa.

Celălalt bilbii ceva neinteligibil și plecă.

— De ce dorești să muncești la noi, tovarășe inginer? l-a întrebat directorul pe Popa, care se oprise respectuos la trei metri de birou.

— Aveți și dumneavoastră ceva împotriva, tovarășe director?...

— Nu. Noi am aprobat cererea dumatilă. De luni începi serviciul Dar...

— Dar?... Vă rog?...

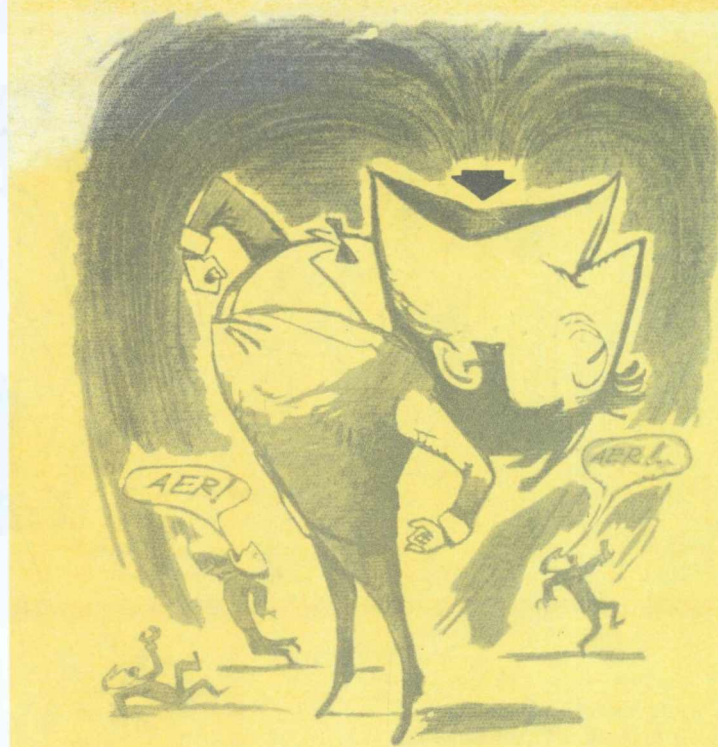
— Ca șef al serviciului pentru organizarea științifică a producției, cerem să nu-ți schimbi stilul de muncă de pînă acum.

— Prea clar, tovarășe director. Chiar să vreau, n-aș putea...

— Cunoaștem! răspuse directorul, și-i zimbi.

MARIN MARIN

EUGEN TARU

ASPIRAȚII

extaz

de COSTACHE NANI

*Rimase tot și scormonise
Un munte-ntreg de bunătați,
Căci au și porcii, pare-mi-se,
Și visuri și veleități.*

*Cu mare hărnicie, ritul
De prin lături s-alimenta
Ș-apoi își spulbera uritul
C-un mic desert... fără perdea.*

*Pe urmă, tolănit pe-o rină,
Oftează-n galeș grohăit,
Cînd foamea lui atotstăpînă
O clipă dulce-a ațipit.*

*Ș-acum, în duhnetul mocirlei,
De-o caldă rază gîdilată,
Se afundă pînă-n virful sfîrlei,
Privind la cer înduoșat.*

*O cioară-i ciugulea mătreața
În timp ce vastul cer senin
Primea extazul lui porcîn:
«Cît de frumoasă este viața!»*

DELA GARĂ PÎN-LA MOARĂ

Taxatorul Simion B. și conducătorul auto Gheorghe Smolnar de pe traseul D.R.T.A. Poienile de sub Munte-Leordina gară, jud. Maramureș, aveau mai multe obiceiuri: să nu respecte traseul stabilit, să vorbească urit călătorilor, să vîndă bilete după propriul lor tarif etc.

Istoriile celor doi salariați au fost aduse la cunoștință forului de resort.

În răspunsul trimis redacției de către D.R.T.A. Baia Mare se spune că taxatorului i s-a desfăcut contractul de muncă, iar conducătorul auto a fost sancționat cu «Mustrare cu avertisment».

Unde nu există mustrări de conștiință, vin astea cu avertisment.

CHESTIE DE BUFETE

Într-o corespondență primită la redacție se arată că la cele trei bufete din Piața centrală a orașului Craiova deservirea cetățenilor lasă de dorit, iar unii salariați ai bufetelor respective comit o serie de abuzuri culinaro-alcoolice.

«Urzica» a sesizat Direcția comercială județeană de aceste nereguli.

Cele semnalate s-au confirmat, iar în răspunsul trimis «Urzicii» de către Direcția amintită se precizează că vinovații au fost deferiți organelor de cercetare penală.

Cine pune apă-n vin nu intră la vin.

«CONSERVE» — EDIȚIA A DOUA

În revista «Urzica» nr. 9 din acest

an a apărut un articol intitulat «Conserve». Articolul scotea în evidență «succesul» înregistrat de personalul de conducere, tehnic și administrativ de la Fabrica de conserve din Burdujeni, care a încasat peste 20 000 lei pentru ore suplimentare neefectuate, dar consemnate în acte.

Critica, după cum rezultă din răspunsul Ministerului Industriei Alimentare primit la redacție, s-a dovedit întemeiată, orele suplimentare neintemeiate, iar cei în cauză urmează să suporte consecințele.

Tot suplimentare, dar pe drept.

I. VASILE

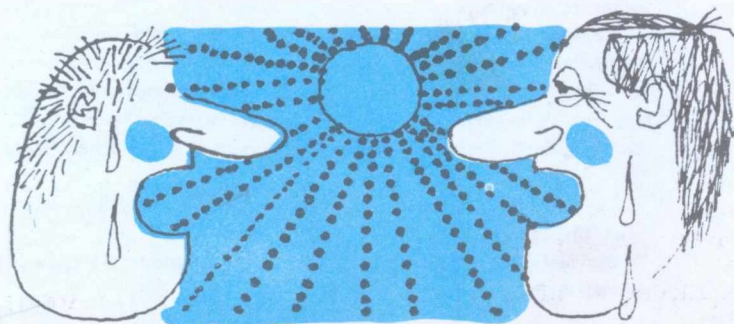
Urzica
AJUTĂ

Discuție insoțită

de I. AVIAN

- A: Mișule, pleci la munte?
B: Exact. Cum ai dedus?
A: Fiindcă la mare nu se găesc locuri.
B: Eu m-am îngrijit din vreme. Am la Constanța o mătușă.
A: Și eu am la Constanța o mătușă.
B: Lingă faleză?
A: Lingă bărbat'său. Si nevas-tă-mea posedă o mătușă la Constanța.
B: Vara, toată populația Constan-ței e formată din mătuși.
A: În iulie trecut am cunoscut pe plajă o mătușă formidabilă. Ju-rai că-i nepoată.
B: Cîți ani avea?
A: Habar n-am. Era în costum de plajă și nu puteam să-mi dau seama.
B: V-ați împrietenit?
A: Da. Potrivire de caracter. Ea inebunită după cazino și twist, iar eu venisem cu toți banii de concediu.
B: V-ați mai întilnit și după con-cediu?
A: Nu. Fiindcă e prea modernă.
B: Adică?
A: Poți să ai salariu cît de mare, ea îl transformă la dimensiuni de mini-jupă. Așa că i-am spus adio...
B: Ești deștept.
A: Ce te miri? Sint deștept fiindcă vara toată natura se deșteaptă.
B: Iarna nu ești chiar atît de isteț?
A: Sint, fiindcă iarna judec la rece.
B: Judeci în frigider?
A: Nu am frigider.
B: Și unde păstrezi mîncarea pe care o cumperi?
A: Eu nu cumpăr mîncarea ca s-o păstrez, o cumpăr ca s-o consum.
B: Dar nevastă-ta?
A: Și ea mă consumă.
B: De ce nu-ți pui contor?
A: Am, însă e comun.
B: Ești spiritual.
A: Așa-i, am însă și defectiuni tehnice. Cînd mi se spune simbătă o glumă, rid luni.
B: De ce?
A: Fiindcă duminică e zi de odih-nă.
B: Duminica, tu nu faci nimic?
A: Fac dreptunghiuri din hîrtie.
B: Dreptunghiuri? De ce?
- A: Fiindcă pătrate e mult mai greu.
B: Și ce-ți trebuie dreptunghiuri?
A: Nu-mi trebuie, dar am prins meșteșugul și merge repede...
B: Bine omule, dar pentru ce tocmai dreptunghiuri! E absurd!
A: Am încercat și versuri, dar am dat chix. Alții le fac mai drept-unghiulare. Și nu vreau să fiu pe locul 2.
B: Ești total absurd!
A: Da, dar nu mi s-a dat încă legitimație.
B: Și altceva, cu ce-ți mai pierzi vremea duminica?
A: Pescuiesc. Și acum tot la pes-cuit plec.
B: Fără undiță? De ce?
A: Ca să nu bag spaima în pești.
B: Și cum procedezi?
A: Îi prind și după aceea îi pră-jesc. Invers e mai dificil.
B: Te întreb cum atragi peștii?
A: Le cînt pe specific.
B: Adică?
A: Din solz. Și vin cu toții buluc, fiindcă e fără intrare.
B: Eu am un sistem mai sigur.
A: Ascult.
B: Mă așez tăcut pe malul apei și stau la pîndă cu mina în apă.
A: Cît timp?
B: Pînă prind un pui de știucă.
A: Și?
B: Și cum am pus mina pe puiul de știucă, hop, sare după el, pe mal, și maică-sa, știuca.
A: De ce?
B: Ca să nu piardă pensia ali-mentară.
A: Fantastică metodă.
B: Tu știi care sint cele mai folositoare viețuitoare acvatice?
A: Balenele.
B: De ce?
A: Fiindcă balenele ne dau gră-simea, ne dau carnea și ce rămîne se pune la guler.
B: Încă o întrebare: care este asemănarea între un pește și un vînzător de la Alimentara?
A: Nu știu.
B: Ca să ai pește, amîndoi tre-buie momiți. Dar ne-am depărtat de subiect.

(URMARE ÎN PAG. 15)

FĂRĂ CUVINTE

La grădina zoologică

Un șarpe veninos dintre acei
Ce se afirmă doar prin clopoței
Și prin diverse aberații logice,
leșise singurel la promenadă
În spațiul grădinii zoologice,
Dispus la contradicție și sfadă.
Descoperind o morskă jucîndu-se-ntr-un lac,
A și pornit reptila la atac:
— Mă minunez cum splendida natură
Te rabdă... caraghioasă creatură!
Așa cum ești, pocită, mustăcioasă,
Pari o paiață leneșă și grasă
Lipsită de mîndrie, care îți
Doar să distrezi pe babe și copii
Jucîndu-te, maestră-n giumbușlucuri,
Cu mingea colorată, făcînd diverse trucuri
Și, circulînd stîngace pe picioare
(Ce-n fond sint niște biete aripioare)
Ca obosită, apoi, să te prăjești la soare.
Eu însă am statornicită faimă
Și cînd apar stîrnesc o cruntă spaimă
Printre șopîrle, iepuri, șobolani...
O spaimă care ține de zece mii de ani.
Chiar omul cînd aude îngrozitoru-mi șuier...
— Prostii! El te domină doar cu-n fluier.
Te face să dansezi fără-ncetare
Și te supui că omul e mai tare.
Cunoaștem noi asemenea «tirani»
Care-nspăimîntă numai pe guzgani!
(Răspunse morsa cam în zeflemea)
Tu, care te agăți de mutra mea,
Ar trebui, deșteptule, să știi
Că dacă sint iubită de copii
E tocmai pentru faptul că nu se tem de mine;
De-aș îngrozi pe alții, atunci mi-ar fi rușine
Sau dacă aș dansa cu-ndeminare
Cînd mi-ar cînta din fluier cel mai tare.
Nu am picioare, asta-i foarte drept,
Ci niște aripioare pe la piept
Cu care circul în condiții grele,
Dar țin morțiș să mă slujesc de ele.
Probabil îți apar cam deplasată
Că nu vreau să mă tîrii niciodată.

DRAGĂ URZICO,

Nu de mult am aflat cum merg treburile la Fabrica de conserve «Refacerea» din Arad. Expediind unui beneficiar 173 tone pastă de tomate, acesta a descoperit la recepție că aproape jumătate din cantitatea ce i-a fost livrată este necorespunzătoare și deci nu poate fi vândută publicului, că-i prea riscant... Drept care «Refacerea» este anunțată în legătură cu cele constatate și, în fața datelor prezentate, fabrica nu a putut opune nici un argument. Numai că povestea asta s-a lăsat cu o pagubă considerabilă pentru «Refacerea», care a fost nevoită să plătească și penalizări și în plus să suporte și costul transportului mărfii refuzate, total lei 280 000.

Păi cind vezi cum merge «desfacerea», e clar că la «Refacerea» ar trebui să survină urgent «prefacerea», că altfel se duce naibii «afacerea».

Barbu Simionescu, Arad

URZICO,

Nu pot spune că în general trenurile noastre ar avea întârzieri, ba, dimpotrivă, de la o vreme parcă merg mai bine ca oricind, să nu le fie de deochi... Totuși, iată ce-am pățit: m-am urcat în trenul «1105» care se afla în stația Piatra Olt și, după ce m-am așezat pe o banchetă, am privit ceasul gării... Era tocmai ora de plecare a trenului în care mă aflam. Dar să vezi nostimădă, «1105» nu pornește decit după vreo șapte minute și ghinion (sau mai bine zis anomalie) trenul este expedit în urma unui mărfar care a determinat prelungirea duratei drumului până la Caracal în mod simțitor, că doar nu avea «1105» pe unde să facă depășire. La întârzierea asta s-a mai adăugat și o alta cauzată de o oprire de opt minute la Vlăduțeni, unde a fost o încrucișare, așa că atit eu cit și ceilalți călători care am coborît la Caracal, cu intenția să ne urcăm în «2006», în direcția București, nu ne-am urcat nicăieri ci am luat direcția spre restaurantul gării deoarece «2006» trecuse de mult prin stație.

Și am așteptat vreo patru ore până la apariția trenului următor, acceleratul «104».

Atit eu, cit și ceilalți călători, ajunși la destinație după o întârzie-

re remarcabilă, sperăm că asemenea încurcături nu se vor mai repeta, ca să nu mai spunem: «Călătorului pe drum de fier îi șade bine cu nervi de oțel»...

Grigore Dumitru, Piatra Olt

URZICO DRAGĂ,

Într-o bună zi, întreprinderea de echipament metalic pentru binala din Oradea a fost dotată cu un strung automat destinat executării pieselor cunoscute în lumea tehnicienilor sub denumirea de «ax dispozitiv dreapta și stînga». După ce strungul a fost dat în folosință s-a constatat că dă excepționale rezultate... inverse. Adică produce un fel de axe nu pe dreapta și pe stînga, ci mai curînd cînd pe stînga cînd pe dreapta.

Se zice că cei de la I.E.M.B. — Oradea sînt în mare dilemă, în sensul că nu știu ce să facă: să declare strungul disponibil sau să-l declare... debil mintal, că, sincer vorbind, impresia asta îți lasă.

Rămîne de văzut cine răspunde de faptul că s-a cumpărat pentru întreprinderea din Oradea un asemenea strung al cărui «mers» sucit nu poate fi comparat cu nimic pe lume. Pină una alta, I.E.M.B. cred că ar trebui totuși să declare strungul disponibil. Că poate îl cumpără cineva... Cineva de la circ!...

I. Stan, Oradea

URZICUȚO,

La I.A.S.-ul Dumbravă, sectorul zootehnic s-a cam lăsat... într-o parte de cînd 299 oi mame și 110 ovine tineret au murit, la care se adaugă și alte 156 oi și 287 ovine tineret sacrificate cu o clipă înainte să se stingă de la sine. Cauza unei astfel de situații, pardon de expresie, — funeste — se datorește, în primul rînd, condițiilor de cazare a acestor patrupeze care, oricit ar fi ele de animale, tot nu suportă o viață de ciine. Așa se explică de ce bietebe behăitoare s-au îmbolnăvit de bronhopneumonie și alte afecțiuni fatale.

Acum, bineînțeles, nu mai e nimic de făcut. Cel mult de acum înainte, că doar e păcat ca, în loc să crească pe oi lină, să crească... iarbă!

Păun N., com. Dumbravă, jud. Neamț

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

P. DUMITRESCU

FĂRĂ CUVINTE

«SILENCE»

Liniștea nopții coboară peste zveltele blocuri situate în strada Complexului din Capitală. Licuricii din ferestre se sting unul cîte unul și mult prea des pomenitul moș din careurile de cuvinte încrucișate circulă cu insistență din apartament în apartament, lipind pleoapă de pleoapă într-o dulce și îmbietoare simfonie de sforăituri. E ora 12 din noaptea pașnică și înstelată și... dinspre Intrarea Părului își face vijelios și amenințător apariția un autocamion, hurducîndu-și xilofonele de sticle și navete. O frînă prelungă, dureroasă și ascuțită sfîșie văzduhul și inamicul liniștei publice se oprește între blocurile 59 și 60.

— Hei, unde te bagi!... Mai la dreapta!... Virează dreapta mult!... Așa, stop!...

E ora la care se încarcă navetele cu sticle și borcane goale de la centrul volant de lapte dintre blocuri și ora la care începe «odihna activă» a locatarilor.

Zarva produsă de cioburi, strigăte și navete aprinde licuricii din ferestre și capetele speriate ale locatarilor apar chinuite și întrebătoare la geam. Rugător, se aude un glas timid.

— Mai încet, fraților, vrem să dormim.

— Să dormiți?!?! În timpul producției?!?! Bravo! Unde-i conștiința voastră cetățenească mereu trează, dacă voi dormiți?... La muncă, tovarăși, la muncă!... Și nu ne mai țineți de vorbă. Am zis!

Cum orice calvar își are sfîrșitul său, camionul cu navete și zăngănit de tinichele dispăre, făcînd loc pentru scurtă vreme liniștei.

Amăgitoare speranță pentru că un alt zmeu, bubuind și trăsînd, își face apariția și dialogul reîncepe.

Se descarcă laptele, operațiune care ce-i drept nu durează mai mult ca o jumătate de oră, dar care îți ia jumătate din viață.

Un ceas după ce monstrul cu laptele a plecat, filmul nopții se completează cu un nou și judicios transport. Se aduce gheața care se descarcă în aceleași condiții optime de... gălăgie.

Cu ochii înroșiți de nesomn constai că e ora 4 dimineața. Ți s-a acrit de lapte, ți-e lehamite de gheață și ești avid ca și ieri și alaltăieri și încă de vreun an încoace de odihnă. În fața centrului volant s-au adunat gospodinele. «Coana» Matilda, remiziera, cu un glas acut de soprană, se ceartă cu o clientă pentru rest. «Nea» Fane, soțul remizierei, încarcă un cărucior de navete și strigă printre blocuri:

— A sosit baciul cu laptele!...

Ceasul deșteptător sună: 5 și jumătate. Disperat îl iei și îl arunci ca pe un obiect nefolositor.

Din toată această ambianță numai Tudorică lipsește. Să cînte cu trompeta... «Silence».

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

«Casa Școlii» 44.601

REDACȚIEI

GHEORGHE STURZA — Zimnicea
Reveniți. Dintre toate, fără discuție, originală e anecdota sportivă pe care o reproduc:

NAE: *Eh! De ce nu sintem pe vremea lui Mihai Viteazul. Ce națională am fi avut...*
COSTEL: *Și de ce, mă rog?*
NAE: *Am fi avut la... Pircălabi...*

ION POPESCU — Ploiești
Nu. Din cauza temei care nu prea e în temă...

STELICA ZARGIU — Piatra Neamț
Nu vă jucați cu cuvintele pentru că, precum cu focul, ajungeți la rezultate dureroase: Iată o epigramă care scoate fum, dar nu strălucește:

*Plecasei cu căruța de la C.A.P.
Și ai trecut prin centru-așa și-așa
Ai tras și un șpriț de osteneală
Și-n loc de hâisa o luași ceală.*

GH. PÎRLOAGA — Fălticeni
Versurile «La un pahar» sint ameteite de parcă au fost scrise la un... butoi.

DEOCAMDATĂ, NU.

P. Ursache, Emil Maior, Mihai Roma, Gh. Ailenii, Anton Lepădatu, Ioan Bulureșan, Augustin Dragoste, Eugen Hancă, Emilian Dutman, Cristian Dumitrescu, Alex. Dincă, Nic. Morandini, Const. Rădulescu, Corneliu Marian, Sergiu Popuțoia, Dan Timiș, Ana Călin, Gh. Caraș, Dan Boșoancă, Mihail Bădescu, Niculae Niculae, Aurel Stingu, Ion Micuț, Mircea Bitcă, Alex. Sincu, Aida Matei, Tiți Strună, Mihai Floca, Emil Adrian. Luca Ionel, Chira Marin.

STELUȚA FURDUI — Loco
Vă mulțumim pentru cuvintele dv. elogiatoare. Vom căuta, în continuare să nu vă... întristăm.

ALBINA MOHOR — Sibiu
Ne întrebați ce magie s-a întâmplat cu schița dv., «Pălăria magică». Ceva foarte simplu: a dispărut ca prin farmec. Repetați totuși experiența, cu altceva.

PETRIȘOR PICIORUȘ — Timișoara
Aveți o doză de umor. Mai aveți nevoie și de un gram de originalitate. Maeștrii trebuie respectați și în nici un caz imitați.

ENACHE ȘTEFAN DUMITRESCU — Oltenița
Nu. Ceea ce scrieți dv. nu sint versuri, ci niște loziști entuziaști, care nu au însă nici o legătură cu poezia:

*Trăiască intelectuali, intelectuale,
Trăiască medicina Crucii Roșii și
Prevederile Sociale...*

De altfel nici lozincile nu sint scrise prea corect...

DANIEL TRANDAFIR — Loco
«Răzbunarea» și-a făcut efectul. (asupra mea). Bănuiesc că nu voiți să o transformați în... vendettă.

CONSTANTIN GHEORGHIU — Loco
Mă puneți la grea încercare. Cu multă nai-vitate spuneți în scrisoare: «Oricine e dator să încerce. Chiar cel mai slab. Viața-i pentru toți». Aveți dreptate, dar, din păcate, poezia nu e pentru... toți. Ea are nevoie de sensibilitate, de talent. Ce pot să spun despre versurile dv. care sună cam așa:

*Ți-am dăruit o floare, o iubire
Și ai păstrat-o ca o amintire
Iar între file ai ascuns
O floare, o iubire.*

ANA GORGAN — Blaj
Textul e indescifrabil. Nu știu în ce măsură e un defect sau o... calitate.

PĂLTINAȘ — Drăgășani
Comunicați numele și adresa exactă deoarece tovarășul Mircea Pavelescu ține să vă răspundă personal.

EUGEN ȘTEFĂNESCU — Loco
Poezia «Sfat folositor pentru boala de plămîni» e foarte... slabă. Conform sfatului dv. prescris celor anemici, am trimis-o la odihnă.

R.R.R. — Loco
Versuri lucrate conștiincios. Dar... pe lângă manoperă este necesară și o materie primă care să iasă din comun. Reveniți.

DISCUȚIE INSOLATĂ

(URMARE DIN PAG. 13)

A: Ai dreptate. Împinge-l mai aproape.

B: Ție îți plac excursiile?

A: Mor după ele.

B: De ce nu înaintea lor?

A: Faci și tu umor absurd? E preferabil umorul gras.

B: Umorul gras e riscant. Produce colesterol. Iar colesterolul, ateroscleroza.

A: La ateroscleroză medicul recomandă plimbarea.

B: Mie mi-a recomandat pe sora-șefă.

A: E bună pentru ateroscleroză?

B: Nu. E bună pentru plimbare.

Se distrează ușor, și are mătușă la Constanța. Am mai discutat despre această problemă.

A: Nu e încă prea devreme pentru mare?

B: E devreme dar mai pleacă un tren peste două ceasuri, cînd va fi mai tîrziu.

A: Și va sosi încă și mai tîrziu.

B: Ești glumeț.

A: Da. Cum deschid gura, se ride.

B: Cine îți spune să deschizi gura?

A: Dentistul.

B: Lucrezi la dentist?

A: El lucrează la mine.

B: Ai dureri de dinți?

A: Nu știu. O să-l întreb, fiindcă dinții mei au rămas la el.

B: Iar ne-am depărtat de subiect. Unde pleci în concediu?

A: La Predeal.

B: Singur?

A: Singur.

B: Fără soție?

A: Fără.

B: Fără copii?

A: Fără.

B: Ce noroc formidabil!

A: Care noroc, dom'le, că ei mă așteaptă acolo. Dar tu? Unde pleci?

B: Tot în concediu.

A: Fără soție?

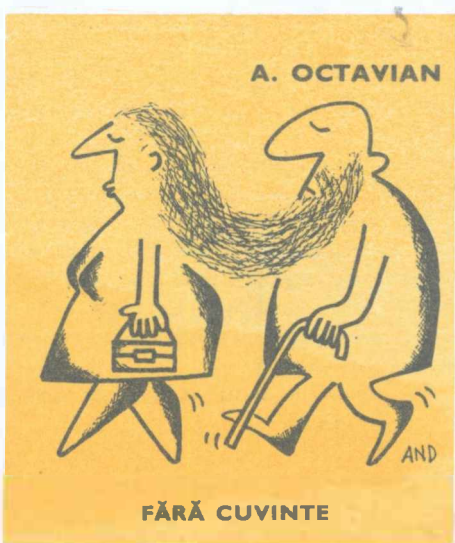
B: Fără.

A: Și nu-i geloasă?

B: Nu, că plec la Babele.... La revedere.

A: La revedere. Cînd ne mai vedem?

B: Cînd e lumină afară. Că pe-n-tuneric...

MEDICINĂ PE PICIOR

Pemiteți-mi, dragi suferinzi și neprețuiți sănătoși, să vi-l recomand pe felcerul igienist Nicola Marian, care activează cu intensitate și cu iuțeală de mină la punctul sanitar Rachelu, județul Tulcea. Om capabil. Atît de capabil, încît, din simplu felcer, a devenit peste noapte medic, așa cum se recomanda pacienților. Această transformare uimitoare nu avea la bază cuvintele magice «hocus-pocus-preparatus», sau «abracadabra». Nu! Cuvintele magice folosite de «doctorul» Nicola, erau «hocus-pocus- ciubucarus», sau «abracăuica».

Într-un cuvînt, sau mai exact în două cuvinte: «damigeană-vin», felcerul dădea consultații, punea diagnostice, aplica tratamente, și cerea «tratamente». Dacă nu era tratat cu vin, se mulțumea cu bani sau cu diverse bunuri de larg consum.

Coțcăria s-a aflat întimplător cînd un pacient s-a prezentat doctorului Deliu Miron, șeful circumscripției sanitare, cerîndu-i înapoi damigeana goală. Doctorul a deschis doi ochi cît două damigene și, pină la urmă, uluit, a depistat adevărul. Felcerul consulta și încasa sub pseudonim. Adică se dădea drept medicul Deliu, care, fiind nou în funcțiune, nu era cunoscut de pacienți.

Să sperăm că forurile în drept îi pregătesc felcerului cu pricina o operație chirurgicală...

Să i se extragă ceea ce a luat, sau, eventual să fie introdus...

I. DOGAR-MARINESCU

FĂRĂ CUVINTE

urzica